

OLGA VAN DER MEER

De eenzaamheid
voorbij

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Voor een vreemde die toevallig langsliiep en in het voorbijgaan een blik in de huiskamer wierp, leek het een vredig tafereel. Een jonge moeder die op de grond met een peuter speelde en een man die in een diepe stoel zat weggedoken achter zijn krant, terwijl hij af en toe naar het spelende tweetal op de grond keek. De toevallige voorbijganger dacht waarschijnlijk dat hij daarbij glimlachte, in werkelijkheid stonden de ogen van Roel Verlinden hard en koud.

‘Kan dat niet wat rustiger?’ vroeg hij nors toen de kleine Nicolet, vijftien maanden oud, zich schaterend achterover liet vallen.

‘Ze heeft alleen maar plezier,’ zei Liz zachtmoedig.

‘Daar hoeven jullie niet zo’n herrie bij te maken, ik heb hoofdpijn,’ bromde Roel.

Liz zuchtte. Altijd en eeuwig moesten Nicolet en zij rekening houden met Roel, nooit was het eens andersom. Om de vrede in huis

te bewaren gaf ze vaak toe aan Roels nukken en sombere buien, maar de laatste tijd kostte haar dat steeds meer moeite.

Het viel ook niet mee allemaal. Ze was net twintig geworden, maar voelde zich stukken ouder. De laatste anderhalf jaar was ze in sneltreinvaart volwassen geworden. Ze moest wel, met een baby om voor te zorgen en een man die alcoholist dreigde te worden. Een slecht huwelijk op zich was al moeilijk, maar met een klein kind erbij, dat tussen de strijdende partijen in zat, werd het nog een graadje erger. Maar ja, zonder de kleine Nicolet waren ze dan ook nooit getrouwd. Als Liz niet zwanger was geworden, had de relatie tussen haar en Roel niet lang geduurd, daar was ze inmiddels wel van overtuigd. En het was allemaal zo mooi begonnen...

Om Nicolet rustig te houden pakte Liz een kleurboek en een stel potloden. De kleine meid vond het heerlijk om papier vol te krasen en kon zich daar lange tijd mee vermaken. Liz ging naast haar aan tafel zitten. Onwillekeurig gingen haar gedachten terug in de tijd.

Ze was nog net geen achttien jaar geweest toen ze Roel ontmoette in het kleine dorp waar ze haar jeugd had doorgebracht. Ze leed

onder het juk van een zeer strenge vader, een moeder die bang was voor haar echtgenoot en een oudere zus die alles beter wist en constant ten voorbeeld werd gesteld. Mieke was verstandig, rustig en deed wat hun vader verlangde, heel anders dan de opstandige Liz. Zij wilde haar eigen leven leiden en zelf keuzes maken, iets waar ze thuis de kans niet voor kreeg. Regelmatig verweet ze haar vader dat hij twee eeuwen te laat geboren was, maar Rinus Overberg liet zijn gezin geen enkele ruimte voor discussie. Als directeur van de plaatselijke basisschool had hij een voorbeeldfunctie, meende hij. Hoe konden de ouders van zijn leerlingen hun kinderen dagelijks aan zijn zorgen toevertrouwen als zijn eigen dochters niet eens naar hem wilden luisteren?

De van nature al dominante man veranderde tijdens de jaren dat zijn dochters opgroeiden, in een echte potentaat. Hij had het voor het zeggen en zijn gezin had geen andere keus dan te luisteren, punt uit. In het kleine dorp met de strenge leefregels en de sterke sociale controle, was zo'n standpunt overigens geen uitzondering. De tijd leek hier stil te staan, de emancipatie had weinig invloed gehad op de bevolking. Vrouwen met kinderen

bleven thuis. De meesten omdat ze vonden dat het zo hoorde, sommigen noodgedwongen. In het dorp was weinig werkgelegenheid en het woord kinderopvang bestond er niet.

Mieke werkte als juffrouw op de school van Rinus en van Liz verwachtte hij hetzelfde. Ze moest er niet aan denken om hele dagen voor de klas te staan, maar wist tevens dat ze weinig kanten op kon. Haar vader bezat het dubieuze talent om andere mensen zijn wil op te leggen en hoewel Liz daartegen in opstand kwam, kon ze niet echt tegen hem op. Ze zat gevangen in het dorp, zo voelde het.

In die sfeer groeide ze op en de ontmoeting met Roel was dan ook als de verhoring van een gebed. Hij was achtentwintig, woonde alleen op een kleine etage in de stad en logeerde in het dorp bij zijn grootouders om bij te komen van een fikse longontsteking. Omdat de grootvader van Roel in het schoolbestuur zat en al jarenlang een vooraanstaande positie innam in het dorp, vond Rinus Overberg het goed dat Liz met Roel optrok en hem de omgeving liet zien. Als hij ook maar het flauwste vermoeden had van wat zijn dochter en die man samen uitspookten, had hij haar nog liever thuis vastgebonden.

Roel vond de naïeve Liz een heerlijk verzetje in de overvloed van tijd die hij tot zijn beschikking had, en Liz adoreerde deze oudere, knappe man die midden in het leven stond. Hij vertegenwoordigde voor haar alles waar ze naar verlangde. Het kostte hem dan ook weinig moeite om haar eerst in zijn armen en daarna in zijn bed te krijgen. Liz wist waar haar relatie met Roel toe zou leiden en haar jonge, naar liefde hunkerende hart verlangde ernaar. Twee weken na hun eerste ontmoeting was het zover. Het was een mooie, zomerse dag en Roel en Liz zochten de koelte van het bos op met de bedoeling om te picknicken.

‘Toch vreemd,’ peinsde Liz hardop terwijl ze de plaid uitspreidde over de grond. ‘De mensen hier werken alleen maar, genieten vinden ze volgens mij tijdverspilling. Dit is een heerlijk bos om lekker te wandelen, maar je ziet hier nooit iemand.’

‘Weet je dat zeker?’ vroeg Roel.

Hij nam haar lichaam met een intense blik op en Liz bloosde. Ze begreep onmiddellijk de achterliggende bedoeling van deze vraag. Heel even aarzelde ze nog, toen won haar hart het van haar verstand, haar strenge opvoeding ten

spijt. Haar vader zou haar thuis opsluiten als hij hier achter kwam, wist ze, maar zelfs die wetenschap hield haar niet tegen.

‘Héél zeker,’ antwoordde ze schor met haar ogen vast in de zijne.

Direct stond hij naast haar en lagen zijn armen om haar heen. Liz vergat alles om zich heen bij de overweldigende kracht waarmee haar bloed door haar lichaam joeg. Duizelig van opwinding en geluk gaf ze zich volledig aan hem over.

‘Gebruik je iets?’ fluisterde Roel in haar oor voor hij bezit nam van haar lichaam.

In een flits zag Liz hierin de gelegenheid om aan het juk van haar vader te ontsnappen. ‘Ik slik de pil,’ loog ze. ‘Maar niemand weet het, dus praat er nooit over.’

Later, in de veilige beslotenheid van haar kamer, dacht ze na over het plan dat zo ineens in haar opgekomen was. Het had kans van slaan, besepte ze. Als ze zwanger zou raken, zou haar vader ongetwijfeld eisen dat Roel met haar zou trouwen. Alles liever dan een ongehuwde, zwangere dochter in huis, een verhaal waar het dorp jarenlang van zou smullen. Haar vader zou, in ieder geval voor zijn gevoel, zijn prestige verliezen en Liz wist dat

hij die prestige belangrijker vond dan het welzijn van zijn gezin. En dan kon zij weg, eindelijk weg uit dit verstikkende dorp waar je geen stap kon verzetten zonder dat er over gepraat werd. Het leek haar heerlijk om in de anonimiteit van een grote stad te wonen, met Roel aan haar zij.

Ze was zich ervan bewust dat één keer vrijen voldoende kon zijn om in verwachting te raken, maar wilde die kans zo groot mogelijk maken, dus verleidde ze Roel zo vaak als de mogelijkheid zich voordeed. Hij was blij verast door deze onverwachte gewilligheid en noemde haar lachend zijn kleine nymfomane. Het lachen verging hem echter meteen op het moment dat Liz hem vertelde dat hij vader zou worden. Dat was nooit zijn bedoeling geweest. Toen ze eraan toevoegde dat ze nu wel moesten trouwen, begreep hij het ineens.

‘Was dit een vooropgezet plan?’ vroeg hij met ingehouden woede. ‘Ben ik alleen gebruikt als middel om hier weg te komen?’

‘Niet alleen,’ antwoordde Liz wanhopig. Ze klampte zich aan hem vast. ‘Ik hou echt van je, Roel.’

Hij keek naar haar angstige gezicht en er begon zich iets te roeren in hem. Waarom ook

eigenlijk niet? In de tijd die hij in het dorp had doorgebracht, was hij gaan beseffen dat zijn dagelijkse leven eenzaam was. Hij bezat een aantal vrienden, maar miste iemand om bij thuis te komen. Liz was prettig gezelschap. Ze aanbad hem, was het in alles met hem eens en was gewillig in bed. Hij had het slechter kunnen treffen. Om een kind zat hij niet te springen, maar dat was van later zorg.

‘Goed dan,’ zei hij onwillig. Hij wilde het haar ook niet te makkelijk maken, tenslotte had ze hem er bewust ingeluisd. ‘Ik ben geen schoft, ik zal je niet laten zitten met mijn kind, maar hou er rekening mee dat dit voor jouw verantwoording komt. Ik heb weinig zin om ’s nachts mijn bed uit te moeten vanwege babygebrul en ik ben ook niet het type dat gezellig achter de kinderwagen loopt.’

‘Maak je geen zorgen, je zult er geen last van hebben,’ beloofde Liz in jeugdige overmoedigheid.

Ze was dolblij dat Roel haar niet in de steek gelaten had en wilde hem alles beloven wat hij vroeg. Als hij maar bij haar bleef.

Ze trouwden in stilte, zonder de aanwezigheid van Liz’ ouders. Intussen was ze achttien jaar geworden, dus toestemming voor haar hu-

welijk had Liz niet meer nodig. Rinus had onmiddellijk zijn handen van haar afgetrokken, ondanks het protest van zijn vrouw, die zich er uiteindelijk huilend bij neer had gelegd. Sindsdien had ze haar ouders en zus niet meer gezien en ook op het geboortekaartje van Nicolet was geen reactie gekomen.

Ja, haar plan was gelukt, maar ze had er een hoge prijs voor moeten betalen, peinsde Liz terwijl ze naar de nog steeds zoet kleurende Nicolet keek. In het begin ging het nog redelijk goed tussen Roel en haar, maar dat veranderde na de geboorte van Nicolet. Als jonge, onervaren moeder ging ze volledig op in de zorg voor haar dochter. Roel kon niet verkroppen dat er geen aandacht meer was voor hem en zo groeiden ze uit elkaar. Liz wilde 's avonds niet meer mee gaan stappen omdat ze Nicolet niet aan een oppas durfde toe te vertrouwen en Roel weigerde om avond aan avond thuis te zitten en vadertje en moedertje te spelen. Al snel werd het een gewoonte dat hij met zijn vrienden wegging en meestal kwam hij op dergelijke avonden dronken thuis. Niet lang daarna begon hij ook thuis te drinken.

Niet alleen in het dagelijkse leven, maar